

NOBEL BARIŞ ÖDÜLÜ NEDEN TUNUS'A VERİLMİŞ ACABA!...

Münir Aktolga
Aralık 2015

Bizim gazeteler haberi ya atladılar, ya da kenarda köşede yer verdiler. Halbuki çok önemli!... Türkiye için bu gelişmeden çıkarılacak çok ders var!...

"Aziz Sancar'ın da Kimya Ödülü'ne ortak olduğu 2015 Nobellerinde Barış Ödülü Tunus'a gitti..."

Nobel Komitesi, Sendikacı Hassine Hassine Abassi, avukat Mohamed Fadhel Mahfoudh, insan hakları savunucusu Abdessatar Ben Moussa ve iş dünyasından Ouided Bouchamaoui'dan oluşan Tunus Ulusal Diyalog Dörtlüsü'nün "İslami ve laik grupların ülke çıkarları için bir arada yaşayıp diyalog kurabildiklerini" gösteren çalışmalarından ötürü ödüle layık bulmuş".

Aslında „Arap Baharı“ süreci Türkiye'yi örnek alarak başlamıştı. Ve o zamanlar Nobel için düşünülen aday da Erdoğan'dı. Nitekim, Obama daha seçilir seçilmez ilk yurt dışı gezisini Türkiye'ye yaparak bizim parlamentoda çok önemli bir konuşma yapmıştı. Peki sonra ne oldu da onun-Erdoğan'ın- yerine Gannuşi'nin önderliğini yaptığı Tunus Devrimi süreci öne çıktı?

Aşağıdaki satırları 22.4.2015 tarihli makaleden aldım. Bakın o zaman neler yazmışız:

<http://www.marmarayelhaber.com/Munir-AKTOLGA/33776-Yeni-bir-toplum-sozlesmesiancak-tarihsel-uzlasmayla-mumkundur>

„Biliyorsunuz, „Arap Baharı“na sahne olan bütün o Arap ülkeleri hep Osmanlı'ya dahildiler.. Bu nedenle, bunların tarihsel gelişme süreçleri arasında büyük benzerlikler vardır. Bu ülkelerdeki „batılılaşma“ ve „kültür ihtilali“ süreçleri hep aynı diyalektiğe tabi olmuştur.. Hepsinde de, eski Devletçi yapıya bağlı olarak yukardan aşağıya doğru gelişen ve ona-bu eski Devletçi yapıya- eklemlenen Devletçi bir kapitalizm (Batı'daki gibi bir „devlet kapitalizmi“ değildir bu!) vardır.. Ve de tabi, bu ülkelerin hepsinde, bütün bu süreçlerin diyalektik anlamda inkarı olarak-İslami bir şemsiye altında da olsa-aşağıdan yukarıya doğru gelişen burjuva anlamda „demokratik devrimci“ bir halk hareketi vardır.. Bunlar hep ortak olan yanlar..“

“Buralarda, yeni ile eski arasındaki sınıf mücadelesi de bu verili koşullar altında kültürel mücadelelerle içiçe geçerek gelişir..Bir yanda eski statükoyu temsil eden Devlet sınıfı ve ona eklemlenen Devletçi burjuvazi-ki bunlar kendilerini Batı kültürüyle yoğrulmuş „modernler“ olarak görürler- diğer yanda ise, aşağıdan yukarıya doğru İslamcı bir kültürel reaksiyonla birlikte-onunla içiçe gelişen burjuva anlamda demokratik bir halk devriminin güçleri.. Mücadele böyle-bu iki cephe arasında başlar ve devam eder hep..Türkiye'de de, Tunus'da da, Mısır'da da olan budur aslında..

“Arap baharıyla“ birlikte, Türkiye'deki „AK Parti devriminin“ açtığı yoldan yürüyen Arap ülkelerinde de o eski statüko devrilince bir yol ayrımına gelmiş oldu ve „yeniden doğuşa“ giden süreçte birden fazla yol olduğu ortaya çıktı!..

Birincisi için tipik örnek Mısır'da Mursi'nin liderliğini yaptığı hareketin izlediği yoldu Bunlar-yani Mısır'lı „devrimciler“- her ne kadar bir seçimle zaferlerini taçlandırmış olsalar da, sürecin henüz daha kalıcı bir şekilde demokratik parlamenter bir platforma oturmadığını, yaşananın özünde halâ İslamcı ideolojinin önderlik ettiği bir geçiş dönemi süreci olduğunu dikkate almadan-bütün demokrasi güçlerinin oy birliğiyle oluşan demokratik anayasal bir platform ortaya çıkmadan- tek başlarına iktidarı alarak yola devam etmek istediler..Sonuç ortada!..(Dikkat, buradaki "demokrasi güçleri" kavramı, farklı görüşlere sahip oldukları halde Devlet sınıfına ve darbeciliğe karşı olan herkesi kapsıyordu..)

Suriye'yi, Libya ve Yemen'i falan hiç saymıyorum. Buralarda olup bitenler ayrı bir konu, bunu daha önce ele almaya çalıştık!... Sürece yapılan dış müdahalelerin olayı nerelere getirebileceğini gördük buralarda...

İkinci yol ise, Tunus'da Gannuşi'nin önderliğini yaptığı "uzlaşmacı" yoldur!.. Buradaki kilit kavram o "uzlaşma" kavramı tabi!..Kimle, neyle uzlaşmıştı acaba Gannuşi ve onun-yani Tunus'un „devrimci“ güçleri?..Eski statükoyla uzlaşılmadığı açıktı!..Sanıyorum, uzlaşının çerçevesini demokratik parlamenter sistem ve herkesin katıldığı bir süreçle hazırlanan-böyle bir sistemi temel alan-yeni bir anayasa oluşturdu.. Böylece, herkesin eşit haklarla siyaset yapabildiği yeni bir platform ortaya çıkıyordu..Ve, 217 kişilik parlamentoda, 200 kişinin evet oyu vererek birbiriyle kucaklaşmasıyla yeni bir süreç başladı Tunus'da!..“

“Evet, Türkiye'de yaşanan da zamana yayılarak gelişen bir burjuva-halk devrimi süreci idi; ama tabi Türkiye'de Mısır'a ve Tunus'a göre çok daha fazla gelişmiş bir kapitalizm vardı.. Ve, 12 Eylül 2010 Referandumu'yla birlikte devrimin birinci aşaması tereyağından kıl çeker gibi barışçı- parlamenter bir zeminde tamamlanmıştı; ama nedense Türkiye bir türlü o “ikinci aşamaya” geçemedi! Cıvcıv kabuktan çıkmasına çıkmıştı belki ama, bir türlü kendi yolunda gitmeyi beceremiyordu! Devrimin jakoben ruhu öylesine kaplamıştı ki ruhları şimdi 7 Haziran seçimine giderken aradan neredeyse 5 yıl geçti ama halâ kabuk kırıcılıkla uğraşmakla vakit geçiriyoruz!... Neden?...

Olay dönüp dolaşıp gelip Osmanlı gerçeğine dayanıyor aslında. Bir türlü o antika geçmişimizle hala hesaplaşmamış olmamızdan kaynaklanıyor...”

“Tarihimizle hesaplaşmanın” bugünle ilişkisi nedir mi diyorsunuz? Gene aynı yazıdan aktarıyorum:

“Çok kültürlü o antik yapı-Osmanlı- bakar ki olmuyor, bütün o gayrimüslim tebaa falan almış başını gidiyor, „Devleti kurtarmanın“ bütün yolları tükenmek üzere, o zaman, o ana kadar hiç aklına gelmeyen, hep ikinci sınıf insan- kul olarak düşündüğü, ya da azıcık biti kanlananları kendisine rakip olarak gördüğü Müslüman orta sınıflara der ki, „alın, bu Devlet sizin aslında, ne yaparsanız yapın, kurtarın onu“!.

Bir açıdan, „Denize düşen Devlet'in yılanı sarılması“ olayıdır bu; çünkü, o Devlet ki, kendisine rakip olarak gördüğü için tarih boyunca Müslüman orta sınıfın gelişmesini engellemişti hep. Ama anlaşılan bu sefer başka çaresi yoktu artık, „alın“ diyordu „ulu Hakan Abdülhamid Han“ın ağzından, ve adeta Devleti teslim ediyordu onlara!..

Ne yapacaktı Müslüman orta sınıf, „hayır, almıyorum“ diyerek Devletin öteki tebaaları-gayrimüslimler-gibi ona karşı mücadele bayrağı mı açacaktı! Devletti bu, el pençe divan önüne gelmiş diz çökmüş ve „ al beni, kurtar beni” diye yalvarıyordu sana!..İşte, olayın özü gelip bu kahredici diyalektiğe dayanıyor!. Bugün bir Erdoğan’ın-sadece o da değil, bütün AK Partililer’in de- ikide bir tutup lafa „ecdadımız“ diye başlamalarının, ağızlarını açınca, tarih boyunca Müslüman orta sınıflara kan kusturan bütün o Sultanları sayarak onlara sahip çıkmalarının altında yatan saptırılmış diyalektik budur!. „Yeni Türkiye“ diye yola çıkan, Müslüman orta sınıfların öncülüğünde aşağıdan yukarıya doğru gelişerek bugüne kadar gelen burjuva demokratik devrim sürecinin bir türlü eski Türkiye’nin o kabuklarını kıramamasının diyalektiği budur işte!... Aslında o kabuklar çoktan kırıldı, iktidar ele geçirildi ama bundan haberleri yok bizimkilerin; yok, çünkü o kabukların Devletçi ideolojiye dayanan kökleri kendi içlerinde de olduğu için onlar hala kendi dışlarında sandıkları kabukları kırmakla uğraşarak kendi kimliklerini üretebileceklerine inanıyorlar!... Kendi bilinçlerini örümcek ağlarıyla saran eski Türkiye’nin -İslamcı da olsa- Devletçi ideolojisinin etkisinden bir türlü kurtulamıyorlar!...”

“Evet, „tarihle hesaplaşalım“. Çünkü, tarihle hesaplaşmadan yeni Türkiye’yi kuramayız. Tarihle hesaplaşmak burjuva devriminin olmazsa olmaz bir koşuludur Türkiye için-Türkiye burjuvazisi ve halkı için- bu apaçık ortada. Yani öyle, „38’e kadar iyiydi de 38’den sonra bozuldu“ falan diye kafanızı kuma görerek, 21. yüzyılda küreselleşme sürecinde 20.yüzyıla özgü çağ dışı ittifakların peşinde koşarak daha ileri gidemeyiz; „patinaj yaparak“ yerimizde sayar kalırız!... Daha da ötesi, neden patinaj yaptığımızı bile anlayamadan çözüm yolunun o antika yapıya-eski Türkiye’nin Devletine-daha çok sarılmaktan geçtiğini düşünerek „örfümüze uygun Türk tipi..“ rüyalar görmeye başlarız... Kısacası „Ermeni sorunu“ ya da „Kürt sorunu“ sadece Ermeni veya Kürt sorunu değildir bizde, sorunun altında asıl Türk sorunu yatıyor!... Sorun bütünüyle bir zihniye değişimi sorunudur”...

Evet, az gittik uz gittik dere tepe düz gittik... derken bir de baktık ki, gene o aynı Devletçi anlayışla kucak kucağayız!...

Türkiye'nin sorunlarına o antika Devletçi yapıyı muhafaza ederek çözüm getirmek mümkün değildir diyoruz; hele hele, “bizden zorla koparılan Osmanlı mülküne ait parçaları yeniden birbirine bağlamak amacıyla ikinci bir kurtuluş savaşı hayalleri kurarak, bu amaçla kefen giyip pusatları kuşanarak” hiç bir yere varılamaz!!.. Yeni tipten milliyetçi bir anlayışı eskinin Devletçi anlayışıyla bütünleştirerek petrol ve dogal gaz aşkına dayalı "Osmanlı mülkünü kurtarma-birleştirme" paradigmasıyla bir yere varılamaz!...

Çözüm, bizzat kendisi "tarihsel uzlaşma" ürünü bir koalisyon olan AK Parti'nin yeniden "fabrika ayarlarına" geri dönmesindedir... Adem-i merkezietçi yeni bir anayasa yaparak yenilenebilir enerji alanında seferberlik ilan etmektedir... Malesef, bu noktaya gelene kadar daha epey maliyet ödemeğe devam edeceğiz!...

Yok PKK şunu yapmışta Rusya bunu yapmış, Esed katılmışta vb... Bunların hepsi tamam, hepsinde de "haklıyız" doğru; ama bu noktalardaki haklılığımız bizi bir yere götürmez ki, mesele sürecin 20.yy kalıntısı bu antika güçlerle aynı kulvarda koşmaya mahkum edilmesindedir...

